

ESCENA 1

Una gran habitació sense cap particularitat on hi ha de tot en desordre, en particular llibres i roba —damunt de grans planxes de fusta hi ha peus d'escaiola, escultures, gerros.

Un gran finestral al sostre, fondo, doble, amb fulles seques renegrides i brutícia sobre el vidre de més avall.

Diverses taules —plaques de contraxapat damunt de cavallets— carregades de papers i de retalls.

Al fons un llit de matrimoni, de metall negre, amb el capçal regulable.

A terra, a prop del llit, vasos i cendrers.

Una gran butaca al mig del quarto.

A la paret, uns quants dibuixos cubistes de motius agrícoles.

Fins a una alçada de dos metres i mig, les parets pintades de gris.

S'acaba amb una ratlla d'un gris més fosc, després ve el blanc, i el blanc s'allarga mig metre més fins al sostre inclinat.

Al costat d'un armari hi ha una finestra petita, oberta.

PARE: Hi ha corrent d'aire. No pots tancar la finestra?

FILL: No.

PARE: Per què? Tinc fred.

FILL: Sóc a casa meva. Vull que estigui oberta. No m'agrada l'olor dels teus cigarrets. D'on els treus aquests cigarrets?

PARE: Però tu bé que fumes.

FILL: I?

PARE: Doncs que ve a ser el mateix.

FILL: No vull discutir. Hi ha més fum quan són dos els que fumen, no? Podries airejar de tant en tant, quan jo surto. Quan torno fa pudor.

PARE: Sí, sí. Però no podries tancar, ara?

FILL: Vull que la finestra estigui oberta... Si et molesta el corrent d'aire vés-te'n. Aquest és el meu *quarto*.

PARE: On vols que me'n vagi? Les altres habitacions són totes tan fredes. No podries tancar?

FILL: No.

PARE: Ets una mala persona. Per què ets tan mala persona?

FILL: No sóc cap mala persona, no vull sentir-me tancat, senzillament.

PARE: Però només has de sortir un moment.

FILL: No vull sortir, no encara. I per què jo? Ets tu el que hauries d'anar a passejar. T'has passat aquí tot el dia. Què fas? Per què no surts mai?

PARE: Ja saps que em costa caminar, que no puc... No goso sortir tot sol. Podria caure en qualsevol moment. Les cames no m'aguanten. Tinc molta por de caure.

FILL: Això no té cap importància.

PARE: Que no té importància? Tu no saps què dius... De vegades caic.

FILL: Sempre trobes algú que t'ajuda a aixecar-te.

PARE: No, ningú... La gent es pensa que estic borratxo.

FILL: I no ho estàs?

PARE: No, no ho estic! Sóc vell i em costa caminar.

FILL: Vols dir que no és la por, la que no et deixa sortir?

PARE: La por?

FILL: La por de la gent.

PARE: No em fa por la gent... Només em falta una mica de confiança, però no tinc por. De què hauria de tenir por?

FILL: I jo què sé... Fas cara de tenir molta por quan sortim a fora, sembles acollonit.

PARE: Necessito algú en qui sostenir-me, però tu sempre passes endavant.

FILL: Ja era així quan jo era petit, oi? I en aquell temps no tenies pas malament les cames.

PARE: Doncs sí que...

FILL: Sí. Ara no vull sortir.

PARE: I quan penses tancar?

FILL: La finestra?

PARE: Sí, la finestra, és clar!

FILL: Quan el *quarto* estigui ben airejat. Quan no hi faci tanta pudor.

PARE: Però jo tinc fred...

FILL: Sí, sí... T'hauràs d'aguantar una estona. No és tan terrible.

PARE: Ja ho veuràs quan siguis vell, Erik...

FILL: Ja ho sé.

PARE: Quan ve, ella?

FILL: Ella?

PARE: Com se diu? Em costa de recordar el seu nom.

FILL: Vols dir la Radka?

PARE: La Radka, sí... És jueva?

FILL: Jo diria que no.

PARE: No ho saps? No saps quins són els seus orígens?

FILL: No.

PARE: I doncs, quan ve?

FILL: No ho sé quan ve, no en tinc ni idea... I per què hauria de venir? Jo he dit que vindria?

PARE: M'ho ha semblat... No ve amb regularitat?

FILL: No. De tant en tant... No ho sé.

PARE: No viviu junts?

FILL: No... I no em facis més preguntes... Si et vull parlar d'ella, ja ho faré quan en tingui ganes... No vull contestar les teves preguntes.

PARE: Està bé aquesta noia...

FILL: T'ho sembla?

PARE: Sí, està bé... M'equivoco?

FILL: Potser sí.

PARE: Et deu fer por.

FILL: Potser li faig por jo. Per què no ho dius així?

PARE: No ho sé, però...

FILL: Què? ... Digues el que penses... Penses que m'hauria de fer por perquè m'estima... És una cosa tan estranya? És això el que vols dir?

PARE: No.

FILL: Pots esperar-te a coneixe-la, abans de prendre partit? Sempre corres a prendre partit de l'altre, i no de mi. És perquè sóc el teu fill? Tens por que m'assembli a tu?... Jo tinc por d'assemblar-me a tu, això és veritat... No et sembla que ja seria hora que em veiessis tal com sóc, encara que m'assembli a tu?

PARE: Et veig tota l'estona.

FILL: Sí, ja ho sé... però tens por... Pensaves quedar-te gaires dies, aquesta vegada?

PARE: Com?... Ja t'has cansat de mi? Vols que me'n torni a casa?

FILL: No, no és això el que vull... Però en aquest moment no tinc gaire temps per dedicar-te.

PARE: I doncs per què m'has convidat?

FILL: No t'he convidat —ets tu que m'has demanat si podies venir, i jo t'he dit que sí. No era una invitació.

PARE: No vols que em quedi?

FILL: I a mi què m'expliques... Dependrà del teu comportament... Si has vingut a burxar-me o a jutjar-me, de cara o per l'esquena, m'estimo més que no et quedis.

PARE: Hauries de veure les coses amb més calma.

FILL: Ja ho faig.

PARE: A mi no m'ho sembla... Tu com te trobes?... Joestic massa deprimit.

FILL: Em tranquil·litzes.

PARE: Què vols dir? És un sentiment terrible... Què vols dir?

FILL: Res.

PARE: Què vols dir?... No t'entenc.

FILL: No.

PARE: No vols que t'entengui?